

Dnes nepůjdeš do školy

Eva Papoušková

ilustrovala
Galina Miklínová

ARGO

Eva Papoušková
Dnes nepůjdeš do školy

Ilustrovala
Galina Miklínová

Grafická úprava a sazba Jiří Vaněk, Carton Clan.

Odpovědná redaktorka Alena Pokorná.

Korektorka Ludmila Böhmová.

Technický redaktor Milan Dorazil.

Vydalo nakladatelství Argo, Milíčova 13, 130 00 Praha 3,

argo@argo.cz, www.argo.cz, roku 2023 jako svou 5203. publikaci.

Vytiskla tiskárna Akcent.

Vydání první.

ISBN 978-80-257-4100-9

*Aktuality o našich knihách pro děti a mládež můžete sledovat na
www.facebook.com/mensiArgo*

Naše knihy distribuuje knižní velkoobchod KOSMAS

sklad: Za Halami 877, 252 62 Horoměřice

tel.: 226 519 383, fax: 226 519 387

e-mail: odbyt@kosmas.cz

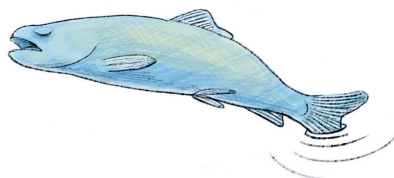
www.firma.kosmas.cz

Knihy je možno pohodlně zakoupit v přátelském internetovém knihkupectví www.kosmas.cz

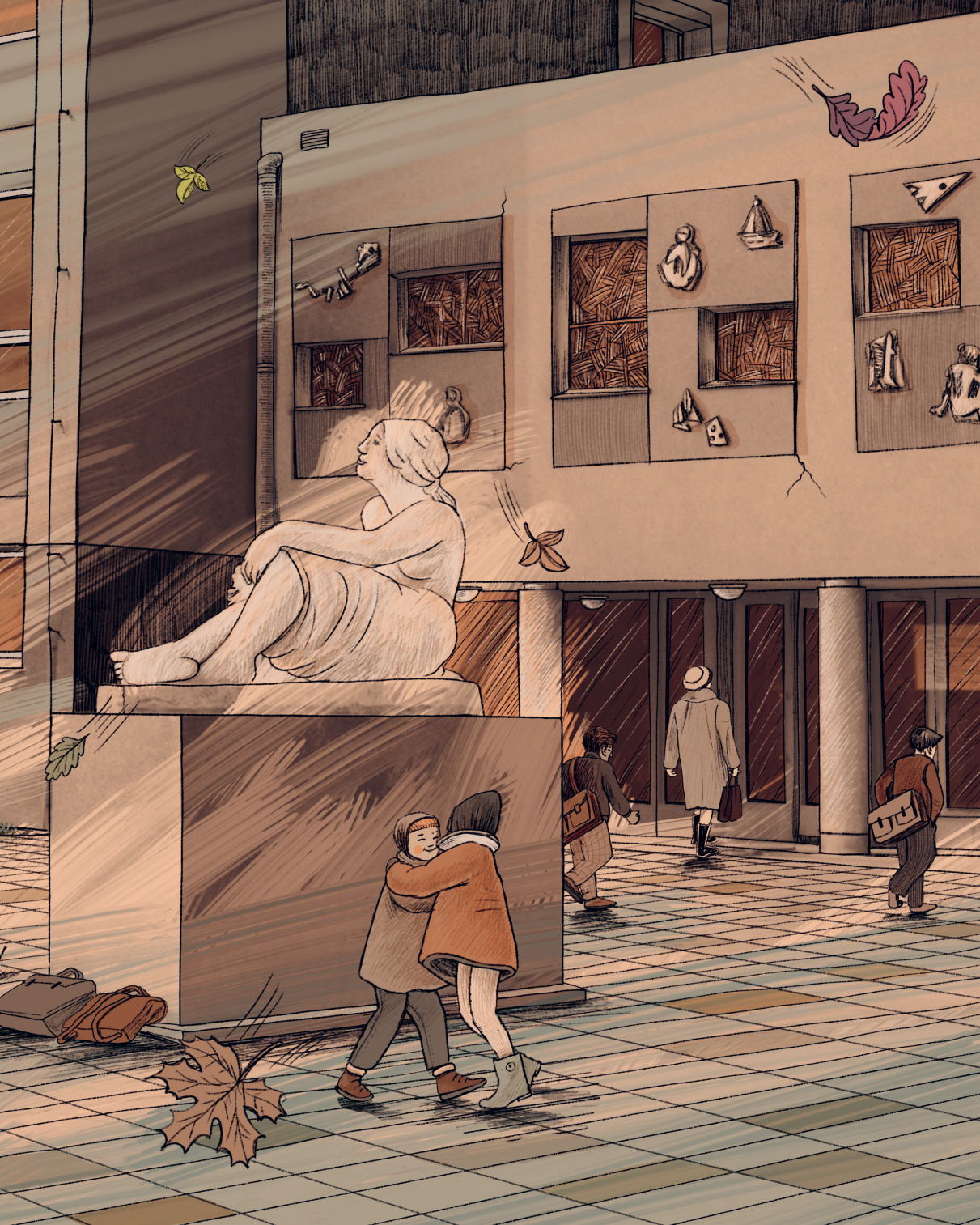

7

Když něco nechápala, zavřela oči a zkusila si představit, že loví ryby v bystřině u tábora Apačů. Krátce předtím, než měla jít poprvé do školy společně s kamarádkou Danou z bytovek, tou, co měla hnědé flíčky na zubech, se stalo něco nepochopitelného. Dana zmizela. Eva zvonila dole u vchodu do domu na jejich zvonek a nikdo neodpovídal. Myslela, že zvonek nezvoní, vyjela výtahem do čtvrtého patra a klepala na dveře, ale nic se neozvalo. Šla z bytovek zase domů a ptala se mámy, jenže ta neměla čas. Nikdo jí nebyl schopen říct, kde Dana je. Jednoho dne potkala Danina tátu. Nevšimavě ji minul a zrychlil. Rozběhla se za ním. Dokázala ho dohnat. Když se ho odvážně zeptala, kde je Dana, jen cukl očima a přešel na druhou stranu silnice bez jakékoliv odpovědi. Jako by Dana nikdy nebyla, jako by nebyly s Evou kamarádky. Copak se jí to všechno, co spolu zažily, zdálo? Toho večera jí doma oznámili, že půjde do první třídy někam jinam, do města. Šla do svého pokoje a zavřela oči. Obklopil ji chlad z neznáma a představa vody po kolena. Stála v divoké bystřině a lukem s šípky se snažila trefit blyštivá těla zvláštních ryb. Unikaly jí všechny.

1.

Pipi a Vinnetou

První den ve škole si pamatuje každý. Předchází mu velké napětí. Eva stála u branky zahrady už od půl sedmé a mrzla jí kolena pod kostkovanou sukní. Měla na zádech modrou aktovku s jedinou odrazkou a nové koženkové popruhy se jí zařezávaly do ramen, ačkoliv aktovka byla ještě docela prázdná. V sedm přišla konečně maminka a otevřela bránu. Jely pak autobusem a tramvají, kolem Ústředního hřbitova s památníkem rudoarmějcům, přes celý Starák, kolem kopce Červeňáku, až skoro k Mendláku, na nábřeží, k řece, kde stála škola. Celá cesta trvala skoro hodinu. Eva byla velice nervózní a ptala se maminky, kdy už tam budou. Jiné děti, co měly trvalé bydliště na Staráku, do školy mohly jednoduše dojít, ale Eva byla zdaleka, výjimečný případ. Když se sousedka ptala maminky, proč Eva půjde do školy do města, vymluvila se maminka na to, že vybrala experimentální vzdělávací ústav v blízkosti pracoviště otce. Moc to nezabralo. Sousedka neudržela v hlavě slovo experimentální, a rozšířila tedy po okolí zprávu, že Eva chodí na Starák do proslulé „zvláštní“ školy, která stála na hlavní třídě.

Maminka s Evou vystoupily kousek nad klášterem s nemocnicí a lékárnou, kde to vonělo kafrovou masťou. Na schodech u lékárny odpočívala drobná žena, ne vyšší než odpadkový koš, shrbená,

s šátkem naraženým hluboko do obličej, ve starém, mohutném kabátu, který tahala po zemi. Vedle sebe měla vozík naložený sběrným papírem. Eva paní pozdravila a maminka jí zmáčkla ruku, aby tak neslušně nezírala. Později, cestou, jí řekla:

„To je Bedřiška. Bydlí v klášteře, u jeptišek, a po Staráku tahá vozík už spoustu let. Je němá.“

Eva myslela, že už ji toho dne nic zajímavějšího nepotká, ale pletla se velice. Prošly kolem nemocnice a tenisových kurtů naproti a rychle pokračovaly po svažujícím se chodníku dolů k řece, ke škole na nábřeží.

Ta důležitá věc se stala chvíli před osmou ráno. Následovala poté, co všechny děti už beze svých rodičů prošly pod kupolí vstupní haly školy. Když tady Eva zaklonila hlavu, uviděla hvězdné nebe. Kupoli totiž zedníci proděravěli tak, aby připomínala všechna možná souhvězdí, jako je Velký vůz a Orion. Do prvního patra se pod pergolou stáčelo úzké schodiště jen pro učitele a ředitele školy. Děti na něj nesměly, musely průchodem k šatnám. Hleděly na tu krásu nahoře a zakopávaly o sebe dole a služba je nabádala, aby radši koukaly pod nohy.

Šatny s drátěnými kójemi připomínaly drůbežárnu s klecovým chovem. Každá třída

13

měla svou. Tady se nechávaly boty a obouvaly přezůvky. Jeden malý chlapec, jménem Orlet, to nepochopil a myslel si, že tolik pletiva kolem je báječnou výzvou ke šplhu. Začal tedy lézt po drátěné zdi nahoru, vydával skřeky jako opice a skákal z jedné strany na druhou, protože kóje byly úzké. Chtěl, aby byla sranda, ale nesmál se vůbec nikdo. Služba deváťáků s tím naprosto nemohla nic dělat, a tak zavolali na pomoc školníka. Přispěchal soudruh školník a Orleta, který tou dobou už visel ze stropu klece a kopal spolužáky do hlavy nohama v děravých proužkovaných ponožkách, sundal.

„Haranti zatracený,“ řekl školník, „chci vidět, jak tohle naučejí číst a psát.“

Ne že by byl školník nadán bystrozrakem. Naopak. Bylo tajemstvím, že měl pravé oko skleněné, ale o tom věděl jen ředitel školy.

Šlo se po širokých schodech do tříd a Eva uvažovala, co zabránilo paní Orletové zašít Orletovi ponožky. Taková ostuda.

Ve třídě se to pak stalo. Hned potom, co soudružka učitelka Kučeravá, která velmi ostře voněla po růžích, přivítala každé dítě.

„Dobrý den, jsem Kučeravá a oslovuj mě soudružko učitelko.“

„Eva. Těší mě,“ představila se způsobně Eva.

„Ano, jistě, Evičku už tu jednu máme,“ řekla učitelka a dostala nápad. „Proč obě Evy neposadit spolu?“ Hlasitě se zasmála a zatleskala.

„Tak pojd', usadíme tě!“

„Hlavně abyste si nás pak nepletla,“ bála se Eva a následovala květovaná záda Kučeravé třídou plnou dětí, které si prohlížely barevné vystřihovánky, co jim na lavice přichystali nejstarší spolužáci, deváťáci. Evě na tom, co bude mít na lavici ona, nezáleželo, byla zvědavá na tu druhou Evu...

Když pak u čtvrté lavice Kučeravá odstoupila a Eva spolužačku poprvé uviděla, pochopila, proč si je nikdy nebudou plést. Druhá Eva měla sice stejné pihy, stejné bačkory a stejně ostříhané vlasy podle kastrolu jako první Eva, ale její vlasy byly ohnivé jako plamen. Eva se na ně obdivně zadívala a ani si nevšimla, že druhá Eva zatím stejně obdivně hledí na její temně černé.

Druhá Eva už měla na lavici vytažený penál s pastelkami a voňavou svítící čínskou gumou, jen trochu nakousnutou od mladšího bratra, který se domníval, že jde o žvýkačku a ne o gumu na gumování. Eva si opatrně přisedla a dávala si pozor, aby moc nekoukala na ty otisky zubů na gumě, protože nedělá dobrý dojem, když jste vůči své sousedce v lavici hned první den dotěrní a vlezlí.

„Ahoj,“ pípla potichu.

„Ahoj,“ zašeptala zrzka plaše a cukla očima.

Eva vytáhla z aktovky svůj penál. Byl stejný.

Jen guma nebyla nakousnutá, protože černovlasá Eva měla bratra staršího, který už věděl své a gummy neokusoval. Bylo to jako tajné znamení, že Evy patří k sobě. Ryšavá se šťastně usmála a důvěrně zašeptala:

„Nebudu jí říkat soudružka.“

„To se ale musí,“ špitla černá Eva, „všichni to dělají, tak abys tady hned první den neměla průšvih.“

Zrzavá Eva zesmutněla.

„Ale mně dědeček říkal, že je to PANÍ učitelka.“

„Já vím, ale soudružky jsou prostě všechny ženy ve škole. Asi to dědečkovi uniklo. Tak jí můžeš říkat třeba jenom *prosím vás*, a je to,“ vymyslela ta černá.

To se Evě zdálo přijatelné a ukázala druhé Evě obrázek Pipi Dlouhé punčochy, který si schovávala vedle čínské gummy. Byl z obalu od čokolády a Pipi se Evě docela podobala. Ten obrázek ještě voněl a byl vzácný, protože do Brna přijel z Vídně. Evin děda ho přinesl od svého známého a ten zase od jiného známého. Děda přinesl jen obrázek, jelikož čokoládu, od které obrázek na obalu ještě voněl, snědl další známý. Vlastně to nebyla až taková dálka, ta Vídeň, jen cestou, na hranicích, byl ostnatý drát a nedalo se tam jet. Eva nevěděla, jak to že ta čokoláda mohla

sem k nim, a představovala si, že ji asi někdo přehodil přes ten drát.

„To znám,“ řekla tmavá Eva v lavici, „Pipi Dlouhou punčochu jsem četla. Celou,“ dodala hrdě.

Druhá Eva přestala uvažovat o hodu čokoládou přes hranice a šťastně se usmála nad obrázkem, který chránila v penále jako poklad.

„Mám taky takové vlasy.“

Zrzka se usmívala a vůbec jí nepřišlo divné, že černá umí taky číst. Byly teprve v první třídě a uměly to obě. Vděčně se na černou usmála.

A najednou vyletěla z černé neočekávaná věta.

„Můžu ti tajně říkat Pipi?“

Zrzku to zaskočilo. Začaly se jí potit ruce a zčervenala, což se jí stávalo vždy velkým vzrušením. Její bledé řasy se zachvěly. Černovlasá se na ni povzbudivě usmála. V jejím pohledu byla hebkost. Zrzce se rozbušilo srdce, usmála se také a prudce zakývala hlavou, aby prodloužila ten slastný pocit, co se jí rozlil v duši. Zvlášť to slovo „tajně“ znělo tak důvěrně a sladce. A pak sebrala odvalu a s pohledem přikovaným na lesklé černé vlasy své sousedky hlesla:

„Vinnetou...“

Eva oněměla. Jak to že Pipi ví, že miluje indiány a jejich náčelníka Vinnetoua úplně nejvíc? Vděčně

se dotkla její ruky. Bylo to jako pohlazení motýlího křídla. Bylo dohodnuto.

Toho dne zmizela fádňi jména dvou malých holek v propasti minulosti. A ve čtvrté lavici u okna s výhledem na kamennou navigaci řeky Svratky najednou vedle sebe seděly Vinnetou a Pipi. Jen soudružka učitelka Kučeravá si pomyslela, že s těmi dvěma zavalitými ošklivkami bude zřejmě potíží, protože příliš žvaní a vyrušují, takže je časem stejně bude nutné rozesadit.

Snažila se jasným hlasem dětem sdělit, že je něco jako jejich druhá maminka a společně se všichni naučí číst, psát a počítat. Co se Vinnetou a Pipi týkalo, těšily se, až učitelce ukáží, že číst a psát už umí od svých původních maminek. Jediný, kdo si věty učitelky Kučeravé vzal k srdci, byl Orlet. Ten o přestávce sebral z okenního parapetu balíček se svačinou, kterou si Kučeravá doma pečlivě připravila, a snědl ji na záchodě, aby měl sílu na to čtení, psaní a počítání. Nechápal rozčilení Kučeravé, když zjistila, že svačina zmizela.

„Ale moje maminka by se nezlobila, že jsem to snědl, souško,“ opáčil Orlet, „přece jste říkala, že jste naše druhá maminka...“

Vinnetou i Pipi tušily, že ne všechno, co se ve škole říká, asi bude pravda, stejně jako už bezpečně

věděly, že ne všechno, o čem mluví spolu ony dvě, mají vědět i všichni ostatní.

Před školou je čekalo příjemné překvapení, protože Pipin dědeček se skamarádil s Vinnetouinou maminkou a mohli spolu tedy jít až k tramvaji. Dědeček mamince vyprávěl o bojových uměních, což bylo jeho oblíbené téma, a mával při tom holí, maminka se usmívala a holky otrhávaly bílé kuličky z živého plotu, poněvadž to vždycky krásně luplo, když se na ně duplo. Po protějším chodníku důstojně kráčel velice silný muž a Vinnetou mu zamávala a zavolala „Ahoj!“.

„Kdo to je?“ zeptala se Pipi.

„Přece náš ředitel,“ odvětila Vinnetou, „sis nevšimla, jak se před ním na chodbě Kučeravá klaněla?“

Pipi musela uznat, že si dospělých nevšimla, ale nesmírně obdivovala Vinnetou, že se nebojí pozorovat a oslovovat dospělé.

Kousek za nimi se plížil Orlet, který nechtěl oslovovat už nikoho, protože mu Kučeravá vyčinila. U tramvajového ostrůvku se přidal k partě dětí, která se prala a házela po sobě aktovkami. Vinnetouina maminka tvrdila, že jsou to děti ze zvláštní školy na hlavní třídě a bude lepší se jim vyhnout. To se ukázalo jako nutné, protože na ni hned jeden